

- "(א) וַיְדַבֵּר ד' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִיית לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן לְאמֹר :
- (ב) וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַפֶּסַח בְּמוֹעֲדוֹ :
- (ג) בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר יוֹם בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה בֵּין הָעֲרֵבִים תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ בְּמוֹעֲדוֹ, כָּכֵל חֻקֹּתָיו וְכָכֵל מִשְׁפָּטָיו תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ :
- (ד) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח :
- (ה) וַיַּעֲשׂוּ אֶת הַפֶּסַח בְּרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעֲרֵבִים בְּמִדְבַר סִינִי. כָּכֵל אֲשֶׁר צִוָּה ד' אֶת מֹשֶׁה כִּן עָשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל :
- (ו) וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם וְלֹא יָכְלוּ לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא, וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֵי אֶהֱרֹן בַּיּוֹם הַהוּא :
- (ז) וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הַהֵמָּה אֵלֵינוּ: אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם. לָמָּה נִגְרַע לְבַלְתִּי הַקְרִיב אֶת קִרְבִּי ד' בְּמוֹעֲדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל?
- (ח) וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֹשֶׁה: עֲמַדוּ וְאַשְׁמְעָה מֶה יִצְוָה ד' לָכֶם :
- (ט) וַיְדַבֵּר ד' אֶל מֹשֶׁה לְאמֹר :
- (י) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה טְמֵא לְנַפְשׁ אוֹ בְּדַרְךְ רְחֹקָה לָכֶם אוֹ לְדַרְתֵּיכֶם וַעֲשֵׂה פֶסַח לְד':
- (יא) בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר יוֹם בֵּין הָעֲרֵבִים יַעֲשׂוּ אֹתוֹ, עַל מִצּוֹת וּמִרְרִים יֹאכְלֵהוּ :
- (יב) לֹא יִשְׁאִירוּ מִמֶּנּוּ עַד בֶּקֶר וְעֶצֶם לֹא יִשְׁבְּרוּ בוֹ, כָּכֵל חֻקֹּת הַפֶּסַח יַעֲשׂוּ אֹתוֹ: " (במדבר ט)

"...צריך כל איש להשתוקק בכל לבבו על א"י וקדושתה, כמו שכתוב 'שאלו שלום ירושלים' (תהלים קכב, ו), 'ציון דורש אין לה' (ירמיה ל, יז) 'מְפַלֵּל דַּבְּעֵי דְרִישָׁה' (ראש-השנה ל ע"א). וענן התשוקה היא מועלת בעצמה על הגאולה העתידה במהרה בימינו. והיינו - כשגששים האדם על לבו דברי הכתוב של 'לא תסוב נחלה ממטה למטה', כי הקפידה התורה שלא תסוב נחלה ממטה למטה אחר, אף על פי שפולס, שנים עשר שבטי י-ה, כולם קדושים, ומה חילוק בין זה לזה? אף על פי כן הקפידה התורה על זה. מכל שכן בזמן הזה, אשר בעוה"ר כל ארץ הקדושה היא תחת יד הישמעאלים, ויבלעוה זרים וייקשוה, והנה 'באו גויים בנחלתך טימאו את היכל קודשך, שמו את ירושלים לעינים' (תהלים עט, א), מכל שכן שצריך לקרוע לבב איש לצעוק על זה אל הקב"ה, לעורר רחמים על הארץ ועל קיבוץ גלויות לתוכה בשמחה במהרה. והנה, ההתעוררות הלזה של תשוקת הארץ, כשתהיה באמת, מעומק הלב, שידאב באמת בנפשו על כבוד ארץ הקדושה, הנה בזה מעורר למעלה הרחמים והרצון על הגאולה במהרה, כמו שכתוב 'שאלו שלום ירושלים' – על ידי כך – 'ישליו אוהבין' במהרה בימינו. וכן מצינו זה בבני יוסף, שמכח תשוקתם לא"י עד שהרע בעיניהם שתיסוב נחלה... על ידי כך המשיכו הציווי מדי 'לא תסוב נחלה ממטה למטה', כנ"ל. ואם לא היה תשוקתם כל כך לא השיגו הציווי בזאת. וכן מצינו כדומה לזה בענן פסח שני במאמר האנשים הטמאים, שהיתה תשוקתם גדולה מאד לעשות הפסח, ומקירות לבבם צווחו 'למה ניגרע מהקריב קרבן ד'?' (במדבר ט, ז) על כן נעתר להם ד' ונתן להם מצות פסח שני, כי על ידי תשוקתם הנכונה לפני ד' המשיכו הלכות חדשות הנ"ל. הנה כמוהם, אם תגבר התשוקה בלב איש מבני ישראל אל

הארץ ובנין בית המקדש – הלא חיש מהר יֵעָתֵר להם, כי הלא הוא בנוי ועומד הוא למעלה, רק שצריך לבקש עליו להורידו...כי כל האומר כן באמת בתפילה 'ולירושלים עירך ברחמים תשוב' הנה פועל באמת זה למעלה על קירוב הגאולה, כנ"ל...והוא שפֶּתוּב 'ואמר הדור האחרון, בניכם אשר יקומו מאחריכם...על מָה עשה ד' ככה לארץ הזאת' (דברים כט, כא), שיש להבין - למה תלה הכתוב דווקא בדור האחרון, ולא ישאלו זה קודם לכן? אך הנה כמו שבארנו, כי הדור ההוא אשר יתנו עיניהם ולבבם לשאול על זה, והם ידאבו על חורבן הארץ וירושלים, כנ"ל, וע"י תשוקתם ודאבון נפשם על הארץ הנה יתעוררו הגאולה, והם יהיו הדור האחרון קודם הגאולה, כנ"ל..."

(אדמו"ר רבי שלמה מרדומסק, תפארת שלמה, מסעי)

" 'ותקרבנה בנות צלפחד' וגו'. וכן פֶּעֲנָן פסח שני כתיב גם כן בלשון 'ויקרבו' (במדבר ט, ו) וכן במטה בני יוסף נֶאֱמַר (שם לו, א) 'ויקרבו'. יש להבין טעם קריבה זו בשלושה מקומות הללו, מה שלא מצינו בכל התורה כולה דוגמתה, והוזה ליה לְמִימַר 'וַיָּבֹאוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה...וְזֶה עֲנָן הַקָּרִיבָה שֶׁל מַעֲמַד הַר סִינַי, שְׁנֶאֱמַר (דברים ד, יא) 'ותקרבון ותעמדון תחת ההר וההר בוער באש', שְׁעֲנָן הַקָּרִיבָה הוּא עַל בְּחִינַת הַקּוֹרְבָן, מְסִירוֹת נֶפֶשׁ שֶׁהִיא בְּשַׁעַת מִתֵּן-תּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ חַז"ל (בראשית-רבה, צג; ח) 'פֶּרַח נִשְׁמַתָּ מֵהֶם'. וְזֶהוּ (בהגדה של פסח) 'וְקִרְבָּנוּ לִפְנֵי הַר סִינַי', וְכֵן 'וְקִרְבָּנוּ מִלְכָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל' בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ לְחִזּוֹר וּלְהִתְדַבֵּק בְּשׁוֹרְשׁוֹ...וְלִזֶּה בְּשִׁלוּשָׁה מְקוֹמוֹת הַנִּלְכָּתוּב לְשׁוֹן 'קָרִיבָה', כִּי בְּכָל מְקוֹם שֶׁנִּכְתַּב לְשׁוֹן 'קָרִיבָה' הֵנָּה הוּא עֲבוּר חִידוּשֵׁי הַלְכוֹת וְהַתּוֹרָה שְׁנֶאֱמַרוּ אַז, לְכַךְ הוּצְרָכוּ מְסִירוֹת נֶפֶשׁ תְּחִילָה כְּדִי לְהַפִּיק הַדִּינִין וְהַתּוֹרָה שֶׁנִּתְחַדֵּשׁ בָּהֶם עַל יָדָם, פֶּעֲנָן בְּנוֹת צִלְפַּחַד הַלְכוֹת נְחֻלוֹת. וְעֲנָן פֶּסַח שֶׁנִּי, וְלִמְטָה בְּנֵי יוֹסֵף גַּם כֵּן חִידוּשֵׁי הַלְכוֹת, כְּנ"ל..."

(אדמו"ר רבי שלמה מרדומסק, תפארת שלמה, פנחס)

"...וממילא האנשים ההם, כשנזדמן כזאת לפניהם ליבם מתמרמר עליהם מאד - למה אָרַע לפניהם כזאת, להיות נְדָחִים מְפֹלָל קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל? הַגֵּם שֶׁלֹּא הִיָּה בְּשֵׁאֵט נֶפֶשׁ, עִם כָּל זֶה צִעַק לִיבָם 'לִמָּה נִיָּרַע לְבִלְתֵּי הַקָּרִיבָה וְגוֹ?', וּבְאִמַּת גַּם מִמִּשְׁה רַבְּנוּ ע"ה נֶעֱלַם תּוֹכֵן עֲנָנָם, וְאִמְרוּ לֵהֵם 'עֲמַדוּ וְאִשְׁמַעְהוּ וְגוֹ', כִּי עַל פִּי שׁוֹרֵת-הַדִּין לֹא הִיָּה שׁוֹם תִּיקוּן לִזֶּה, ד'עֵבֶר יוֹמוֹ בְּטַל קֶרְבָּנוּ, וְהִמָּה פִּעְלוֹ תִיקוּן לִזֶּה עַל יְדֵי שְׁבִירַת לִיבָם, הַמִּשְׁכַּת הַתּוֹרָה פֶּרַשַׁת פֶּסַח שֶׁנִּי...וְלִרְמֵז זֶה אִמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל 'אִישׁ נְדָחָה וְאִין צִיבּוֹר נְדָחִין' (פסחים סו ע"ב), דְּכָל עֲנָן קְדוּשַׁת פֶּסַח שֶׁנִּי הוּא דִּיקָא עַל פְּרָטֵי נֶפְשׁוֹת שֶׁהֵמָּה רְחוּקִים בְּנֶפֶשׁ מִבְּחִינַת כָּלֵל קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל, וְעַל יְדֵי תְּשׁוּבָה כְּזוֹ נִתְקַנּוּ בְּשׁוֹרֵשׁ לְהִיֹּת נֶעֱשִׂים זְדוֹנוֹת כְּזָכוּיוֹת...דְּעִיקַר קְדוּשַׁת פֶּסַח מְצָרִים הוּא רַק מִכַּח אֲתַעְרוּתָא דְלַעֲיִלָּא...אִמְנָם עֲנָן פֶּסַח שֶׁנִּי הוּא דִּיקָא עַל יְדֵי אֲתַעְרוּתָא דְלַתְתָּא, שְׁמֵרְגִישׁ בְּנֶפְשׁוֹ שֶׁנִּתְרַחַק מֵאֵד מְפֹלָל קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל וְלָבוּ נִשְׁבֵּר בְּקֶרְבּוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה זֹכֶה לְתַכְלִית הַתִּיקוּן, לְהִיֹּת נִתְקַן הַכָּל בְּשׁוֹרֵשׁ..."

(אדמו"ר רבי צדוק הכהן מלובלין, פרי צדיק לפסח שני, ג)

"...אִמְנָם פֶּסַח שֶׁנִּי, הַנִּקְרָא בְּלִשׁוֹן חֲכָמִים 'פֶּסַח קְטוֹן', בֹּא בְּשִׁבִיל עֲבוּדַת הַיָּחִיד, כִּי חִילוּק יֵשׁ בֵּין הַכָּלֵל, אֲשֶׁר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶלְקִיָּהֶם, וּבֵין הַיָּחִיד, וְכְמוֹ שֶׁיֵּשׁ עֲבוּדָה לְפָלֵל מִצַּד הַכָּלֵל, כְּלוֹמֵר: שֶׁזֶה הָעַם הוּא לוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּךְ יֵשׁ עֲבוּדָה מִצַּד הַפְּרָט, שֶׁהוּא אֶלְקִיוֹ שֶׁל זֶה הַפְּרָט. וְיֵשׁ חִילוּק

ביניהם...כי המרובים הקדוש ברוך הוא מְלַךְ עליהם והוא אלקיהם על כל פנים, וביחיד הוא אלקיו כאשר הוא מקבל אלקותו...ולפיכך יש שְׁנֵי פסחים: פסח ראשון לְצִיבוּר ופסח שני ליחיד, דהיינו - יחיד נדחה לפסח שני ואין רבים נִדְחִים, כי רבים אין צריכים הכנה, שאף בטומאתם השם-יתברך אלקיהם והם עובדים לו, שאף-על-גב שאין ראויים מצד עצמם. אבל הַיְחִיד הוא צריך טהרה וקדושה, שאם הַיְחִיד יש לו הכנת עצמו אז השם יתברך לו לאלקים, ואם לא - אין השם יתברך לו לאלקים...והוא מוֹרָה על העבודה של יחידים - שהוא בא בחודש השני ואינו (= אלא) רק יום אחד, יום פרטי בלבד, אבל חג הַמִּצּוֹת הוא שְׁבִעָה, מספר כללי, כי העבודה הראשונה (= היא) מצד האומה הכללית, אשר נקרא 'אלקי ישראל', ופסח שני מצד הפרטי, ולכך הוא יום אחד, והוא בחודש השני, כי ראוי הוא כך, כי ראשון הוא עבודה הַקְּלָלִית ואח"כ הַפְּרָטִית..."

(מהר"ל מפראג, גבורות ד', פרק לח)

"...גם לאחר ההכרה, ואפילו תחושת התוֹדָה הפנימית על קיומו של פסח שני, המלמדנו ש"אין דבר אבוד" ו"אין שום יאוש בעולם כלל" ושתמיד אפשר לתקן, גם אחרי כל זה עלולה להישאר עדיין בנפש תחושה של הַמְצָחָה, של 'פיספוס'. כאילו כל עֲנִינוּ של פסח שני הוא בעצם מין 'פרס-תנחומים' שכזה ל'משקיענים', כאילו אומרים להם: 'נו, טוב, אז אם אתם כל כך רוצים - נסדר גם לכם משהו, איזה מועד ב' כזה, 'מְקַצָּה שיפורים', שגם לכם יהיה משהו 'בְּמִקּוֹם', איזה תחליף שנשתדל שיהיה דומה קצת למקור, שלא תרגישו 'לא בעניינים', ובה-בעת כאילו מוסיפים בלחש: 'אבל בינינו - כולם יודעים שבאמת זה לא ממש זה'.

תחושה מוטעית זו, מנוגדת לעצם מהותו של פסח שני, שהרי בעצם היא עדיין מותירה על כנה את התביעה שהולידה את גילוי של יום זה: 'למה נִגְרַע?'. הוכחה יְחִידִית לחוסר נכונותה של התחושה הזאת קיימת דווקא בזמן שבית-המקדש אינו קיים בפועל. בזמן הבית, אלו שהיו מציינים את היום היו באמת רק אותם שלא יכלו להקריב בחודש ניסן. אם כל עֲנִינוּ של היום היה באמת רק 'לסדר משהו' לינחשלים אחרֵיך', ל'לא יוצלחים' כביכול, לא היה כל מקום להזכיר אותו בכלל בזמן שאין מקדש, שהרי למאי נפקא-מינא? והנה, דווקא בזמן שאין בית-מקדש כל עם ישראל מצייין את היום, ויש לכך משמעות עצומה המגלה את עומק עֲנִינוּ. יום שנקבע לדורות בסדרי-חיייה של האומה הינו קו מקלסטר-פְּנִיָה, גוון-ביטוי ייחודי של היבט מסויים של עצמיותה, ומתברר אם-כן שְׁעָרְפוֹ של פסח שני נוגע לכל עם ישראל, "יִרְבֶּה בשמחה כי קְדוֹשׁ הַיּוֹם" (לשון קודשו של החיד"א לגבי פסח שני). לא רק לבני קבוצה מסויימת ש'איתרע מזל'ה ונקלעה למצב מסובך הוא מיועד, אלא בכללנו-כולנו צריך לְהִתְקַק הַמָּסַר האלקי בכל שנה ושנה: בְּדָבָר שהוא עצם המהות - לא תיתכן החמצה בלתי-הפִּיכָה. וגם כשעל פני השטח נראה כאילו להיפך - תבוא אִיכוֹת הרצון של קרבת ד' וְתִגְלָה את המבוקש האלקי הייחודי הזה, שנדע שאת אותו קרבן עצמו, אותה אִיכוֹת בדיוק של קרבת-אלקים, ישנם המגלים בחודש הראשון, בהתחדשות הראשונה, וישנם המגלים דווקא בחודש השני, בהתחדשות השניה.

היבט המחדד עוד את הדברים, בהלכות קרבן פסח-שני עצמן, הוא החיוב לאוכלו, בדיוק כמו את פסח ראשון, "על מצות ומרורים". לכאורה, מדוע? הרי אכילת המצה הינה זְכַר לשעת החיפזון, שהיתה רק בחודש ניסן, מה טעם לאכול מצה בחודש אייר? הדבר רק מחדד את התשובה: לא מדובר בקרבן אחר, ב'המצאה' של פיצוי, אלא באותו עֲנִינוּ עצמו בדיוק. אותו ערך-קודש נמשך

ומתפרש על ציר הזמן ומתגלה כהארות קודש במציאות **פעמיים** - בחודש הראשון ובחודש השני, וכפי שמסַפֶּמֶת התורה: "ככל חוקת הפסח יעשו אותו".

כך מובנים לי דבריו של היעב"ץ, רבי יעקב עמדין, בסידורו: "גילו לי מהשמיים טעם שנקבע פסח שני ליום זה (= שהרי כדי להיטהר היה די בשבועיים, [הערת הלוח ממנו אני מעתיק את דבריו]), לפי שבשנה הראשונה לצאתם ממצרים אכלו מהמִצֹּות עד ליל ט"ו באייר, ומכאן שהקדושה היא נמשכה עד לילה זה, לכן מצה וחמץ עִמו בבית, כפי שהיה אז".

כל זאת ועוד: עֶרְכוֹ של דבר נמדד - בין השאר - לפי ערך ההכנה הנצרכת לקראתו, ככל שהדבר גדול יותר כך יש להתכוון לקראתו יותר, וכפי שהדבר מתבטא כמובן בימי ספירת העומר שאנו בעיצומם. חלק מההתרגשות וההתכוונות המיוחדת לקראת פסח, החלק התורני-רוחני, מופיע בגמרא המובאת במילים הפותחות את הלכות פסח בשולחן-ערוך: "שואלין בהלכות פסח קודם לפסח שלושים יום" (או"ח סימן תכ"ט). חודש שלם אורכת ההכנה התורנית-לימודית! מן הסתם הדברים אמורים רק בַּיַחַס לפסח-ראשון, רווי ההלכות והחידושים, לא? לא!! להיפך!! מהיכן לומדת הגמרא את החיוב לעסוק בהלכות פסח שלושים יום קודם לחג? מביא המשנה-ברורה בראש סעיף-קטן א' שם את המשך הגמרא בפסחים ו': "שהרי משה עומד בפסח ראשון ומזהירן על כל הלכות פסח שני!!" מכך שצריך להתכוון לפסח-שני ולהלכותיו שלושים יום לפני הופעתו בפועל, לומדים שהוא-הדין גם ביחס לפסח-ראשון (ולשאר החגים)... ולפי מה שנכתב עד כה מתברר שזה לא בבחינת הפוך-על-הפוך, אלא רק ישר על ישר... בעיצומו של הפסח הראשון, ה'לכתחילי', מופיעה תביעת-האמת הנשמטית המגלה שעם כל הודו והדרו זהו עדיין גילוי חלקי - ישנם גם גוונים אחרים של הופעת קדושת-הפסח בעולם, שגם הם צריכים להופיע ולהתברר, ובלא פחות עוצמה, הן מבחינה תורנית-שורשית ("שלושים יום"), והן מבחינת איכות הגילוי שבפועל ("ככל חוקת הפסח").

זהו אם-כן הלימוד של פסח-שני, שגם מה שנראה לנו, ממבטנו האנושי, כבדיעבד גמור - הינו חלק מובנה בתוכנית אלקית שלמה של קורא-הדורות-מראש ויוצר-האדם. ובלשונו של רבנו הרצי"ה זצ"ל: "אומרים בשם גדולים על פעולה מסויימת, כי 'בדיעבד', עם התגלות ממשותה, הוכח ונתברר שמי'לכתחילה' היתה טובה ונכונה. אכן יש לראות בזה, בַּיַחַד לתהליכי העִנְנִינִים הקסטוריים הגדולים, את תפיסת האמת של ערכי ההנהגה העליונה, החובקת זרועות עולם ואדם, כשהיא מתבררת מתוך המציאות הממשית של מעשי הדורות וקורותיהם. מַבְיָנֹות מַפְלְשֵׁי הערפילים של סיבוכי המסיבות מתגלה האור הבהיר של מַפְלְאוֹת תמים דעים ותוֹכָן עלילותיו בחי האדם ודורותיו, הולכת ומתפרֶשֶׁת הפוֹנָה הכוללת אותם וקובעת את מובנם ואת קיומם. משפט הצדק האנושי המצומצם הוא של 'בדיעבד', מתוך ההכרח של 'מאחר שנברא העולם'... לעומתו משפט הצדק המוחלט הא-להי הוא של 'לכתחילה', מתוך מגמת החופש של הכיוון המקורי המתגלה לבריאת עולמים והשפעת הוויות, ליצירת נפשות וסידור-חיים" (לנתיבות ישראל א' עמ' קלה)..."

י"ז) וְזֶה בְּחִינַת סְפִירַת הָעֵמֶר וּבְחִינַת פְּסַח שְׁנֵי... כִּי קִדְּם קִבְּלַת הַתּוֹרָה צָרִיכִין לְסַפֵּר סְפִירַת הָעֵמֶר אַרְבָּעִים וּתְשַׁע יוֹם כְּדֵי לְצַאֵת מִטְּמֵאָה לְטְהָרָה, כַּמּוּבָא שְׁזָהוּ בְּחִינַת תְּשׁוּבָה. וְעַקֵּר הַתְּשׁוּבָה לְצַאֵת מִטְּמֵאָה לְטְהָרָה הוּא עַל-יְדֵי הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ שְׁמַחֲפָשִׁין וּמְבַקְשִׁין 'אַיִה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ', שְׁעַל-יְדֵי זֶה זוֹכִין לְתַכְלִית הָעֲלִיָּה, שְׁזָהוּ בְּחִינַת סְפִירַת הָעֵמֶר, שְׁסוֹפְרִין וּמוֹנִין הַיָּמִים מִיּוֹם אֵל יוֹם, שְׁזָהוּ בְּחִינַת 'אַיִה', בְּחִינַת 'אַיִה סִפְר' (ישעיה לג), כִּי הַסְּפִירָה וְהַמְּנִין הוּא כְּמִי שְׁמוֹנָה וְסוֹפֵר וּמְבַקֵּשׁ וּמְחַפֵּשׂ עַד שְׁיִמְצָא לְגַע לְתַכְלִית מְבַקְשׁוֹ. וְעַל-יְדֵי הַסְּפִירָה שֶׁל כָּל יוֹם וְיוֹם מִימֵי הַסְּפִירָה זוֹכִין לְצַאֵת מִשְׁעַר אֶחָד שֶׁל טְמֵאָה לְשַׁעַר אֶחָד שֶׁל קִדְּשָׁה, וּמְמַשִּׁיכִין מִחַ וְדַעַת דִּקְדָּשָׁה בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְהַעֲקֹר עַל-יְדֵי הַסְּפִירָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּקָשָׁה וְחֲפוּשׁ, כַּנִּ"ל, עַד שְׁזוֹכִין בְּשָׁבוּעוֹת לְקִבְּלַת הַתּוֹרָה עַל-יְדֵי זֶה, וְכַנִּ"ל.

כִּי בַעַת שֶׁהָאֲדָם רְחוּק מִקְדָּשְׁתּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְהוּא נֶע וְנָד וּמְטֻלָּט, וְדוֹחִין אוֹתוֹ מִקְדָּשְׁתּוֹ מִדְּחֵי אֵל דְּחֵי, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אִם הוּא חִזְק וְאִמִּיץ לְבַקֵּשׁ וּלְדַרְשׁ וּלְחַפֵּשׂ וּלְכַסֵּף וּלְבַקֵּשׁ אֶת שְׁאֵהָבָה נַפְשׁוֹ, לְמַצָּא אוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, אֲזִי אֶף-עַל-פִּי שְׁעֵדִין עוֹבְרִים יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה וְאִינוּ זוֹכֵה לְמַצָּאוֹ יִתְבַּרֵּךְ וְלִהְיֶתקָרֵב אֵלָיו - אֶף-עַל-פִּי-כֵן יִדַע וְיִאֲמִין כִּי בְּכָל עַת וְעַת, עַל-יְדֵי כָּל בְּקָשָׁה וּבְקָשָׁה עַל-יְדֵי כָּל דְּרִישָׁה וְדַרְיָשָׁה שְׁדוֹרְשׁ וּמְבַקֵּשׁ וּמְחַפֵּשׂ לְמַצָּא כְּבוֹד קִדְּשְׁתּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְעַל-יְדֵי כָּל הַבְּטָה וְגַעְגּוּעַ שְׁמַבִּיט וְתוֹלָה עֵינָיו לְרַחֲמָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְעַל-יְדֵי כָּל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה שְׁפוּנָה לְהַקְדָּשָׁה-עַל-יְדֵי כָּל זֶה זוֹכֵה בְּכָל פַּעַם לְשִׁבְרַת חוֹמוֹת בְּרָזָל וְדִלְתוֹת נְחֹשֶׁת, אֶף-עַל-פִּי שְׁאֵחֵר-כֵּךְ מִתְגַּבְּרִין עֲלָיו בְּכָל פַּעַם, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אִין יִגִּיעוּ לְרִיק, חַס וְשָׁלוֹם, וְאִין שׁוֹם תְּנַנּוּעָה שְׁפוּנָה לְהַקְדָּשָׁה נֶאֱבָדַת חַס וְשָׁלוֹם, וְאִם הוּא חִזְק וְאִמִּיץ לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ יוֹתֵר, אֶף אִם יַעֲבֹר עֲלָיו מָה - בְּנֻדָּאֵי סוּף-כָּל-סוּף יִזְכֶּה לְמַצָּא אוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְכַנִּ"ל.

שְׁזָהוּ בְּחִינַת סְפִירָה, שְׁאֶף-עַל-פִּי שְׁבְכָל יוֹם וְיוֹם שְׁסוֹפְרִין וּמוֹנִין עֲדִין אִין זוֹכִין לְצַאֵת לְגַמְרֵי מִטְּמֵאָה לְטְהָרָה וּלְקִבְּלַת אֶת הַתּוֹרָה, אֶף-עַל-פִּי-כֵן בְּסוּף הַסְּפִירָה זוֹכִין לְשָׁבוּעוֹת, לְקִבְּלַת אֶת הַתּוֹרָה, עַל-יְדֵי הַכַּח וְהַזְכוּת שְׁסִפְרוּ אַרְבָּעִים וּתְשַׁע יוֹם. כִּי בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִימֵי הַסְּפִירָה מְקַבְּלִין מִחַ וְדַעַת, עַד שְׁנִשְׁלֵם הַדַּעַת בְּיוֹם הַחֲמִשִּׁים וּמְקַבְּלִין אֶת הַתּוֹרָה אַז. כְּמוֹ כֵן הוּא בְּכָל אֲדָם וּבְכָל זְמַן, שְׁצָרִיכִין לְעַבֵּר עֲלָיו עֲדוֹן וְעֲדִינִים הַרְבֵּה, וְכַמָּה יָמִים וְיָהֳרֹת וְיָהֳמוֹת וּמִימֵי מְחֻלָּפִים צָרִיכִין לְעַבֵּר עֲלָיו, וּבְכַמָּה מִדְּבָרוֹת הַמְּלָאִים נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים צָרִיךְ לְעַבֵּר בָּהֶם עַד אֲשֶׁר זוֹכֵה לְפָנִס לְשַׁעֲרֵי הַקְדָּשָׁה בְּאַמְתָּה. וְזֶה הַדְּבָרַי אִי אֶפְשָׁר לְפָה לְדַבֵּר וּלְבָאֵר וּלְסַפֵּר אֶחָד לְחַבְרוֹ עַד הֵיכֵן הוּא צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק. וְאֶף-עַל-פִּי שְׁכָּבֵר גְּלָה רַבְּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה כַּמָּה תוֹרוֹת גְּבוּהוֹת וְנוֹרָאוֹת עַל זֶה, וְכַמָּה שִׁיחוֹת נְאוֹת עַל זֶה, שְׁמַהֵם יוֹכַל הַמְּשַׁכֵּל לְהַבִּין קִצְתָּ אִיךְ לְהִתְחַזֵּק תְּמִיד וּלְבַלִּי לְהַנִּיחַ אֶת מַעַט הַטוֹב שְׁיִכּוֹל לְעַשׂוֹת אֶפְלוֹ אִם נָפַל לְשִׂאוֹל תַּחְתִּיּוֹת מִמֶּשׁ, חַס וְשָׁלוֹם, וּכְבָר דְּבַרְנוּ בְּזֶה הַרְבֵּה, אִיךְ אֶף-עַל-פִּי-כֵן עֲדִין צָרִיכִין לְמוֹדְעֵי, וְאִי אֶפְשָׁר לְהוֹדִיעַ וּלְבָאֵר הַכֹּל, כִּי לְכָל אֶחָד נְדָמָה שְׁעֲלִיו אִין אֲנוּ מְכוּנִים בְּדְבַרְנוּ, כִּי הוּא יֵשׁ לוֹ מְנִיעוֹת כְּאֵלָה, וְנִתְפָּס בְּתַאֲוָתוֹ וּבְמַצוֹדָתוֹ כָּל כֵּךְ, עַד שְׁלֵאִישׁ כְּמוֹתוֹ אִי אֶפְשָׁר לְשׁוּב בְּאַמְתָּה לְד' יִתְבַּרֵּךְ, כִּי כְּבָר יָמִים וְשָׁנִים שְׁנִלְפַד בְּמָה שְׁנִלְפַד, עַד אֲשֶׁר לֹא יִאֲמִין שׁוּב שְׁיִצָּא מִנֵּי חֲשָׁד, כֵּךְ נְדָמָה לְכָל אֶחָד. וְרַבְּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה הִיָּה קוֹרָא תִּגְרַר עַל זֶה מְאֹד, וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן: 'גִּינוּאֵלְד! זֵיט אִיךְ נִיט מְנֵאִשׁ וּמְשִׁד מְאֹד תִּבַּת 'גִּינוּאֵלְד', כִּי בְּאַמְתָּה הַכֹּל יְכוּלִים לְזָכוֹת לְהִתְקַרֵּב לְד' יִתְבַּרֵּךְ בְּאַמְתָּה, אֶפְלוֹ עַל-יְדֵי מְאָמֵר זֶה הַנִּ"ל לְבַד, דְּהִינּוּ שְׁעַל כָּל פְּנִים יִחְפְּשׁוּ וּיְבַקְשׁוּ וְיִצְטָעְרוּ וְיִתְגַּעְגּוּעוּ לְשׁוּב אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְכַנִּ"ל. וְסוּף כָּל סוּף יִתְקַרֵּב לְד' יִתְבַּרֵּךְ וְאִזּוֹ יִרְאֶה שְׁאִין שׁוֹם

תנועה נאבדת חס ושלום, ועל-ידי כל תנועה ובקשה שהוא מבקש את כבודו ותברך זכה לעשות איזה תקון, עד שזכה לעלות בתכלית העליה, שזהו סוד ספירה וקבלת התורה, וכנ"ל:

וזה בחינת עמר שעורים, שסופרין להנפת העמר שעורים, כי שעורים הוא מאכל בהמה, שהוא בחינת מנחת קנאות של הסוטה, כי היא עשתה מעשה בהמה, אף קרבנה מאכל בהמה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, ועל-ידי הנפת עמר שעורים מרמזין שיכולין לבקש ולמצא כבודו ותברך אפלו בבחינת בהמיות, שהוא בחינת התגברות התאוות, בחינת מקומות המטנפים, וכל זה על-ידי הבקשה והחפוש 'איה מקום כבודו', שזהו בחינת ספירה וכו', וכנ"ל:

וזה בחינת פסח שני, שמצנה זו לא נתנה על-ידי משה עד ששאלו הטמאים 'למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ד' וכו', הינו כנ"ל - שבזה מרמזין שאין שום יאוש בעולם, כי אפלו מי שהוא טמא, או בדרך רחוקה מאד מדי' ותברך, ואינו יכול להקריב את קרבן ד' במועדו, שאינו זוכה לעבד עבודתו תמיד פסדר במועדו ובזמנו כראוי לאיש ישראל, אף-על-פי-כן אם אינו מואש עצמו מחמת זה, והולך...לדרש את ד', ושואל ומבקש 'למה נגרע להקריב את קרבן ד' וכו', כי אף-על-פי שטמאתי את נפשי ונתרחקתי מדי' ותברך, אף-על-פי-כן אני שואל עצה ותחבולה איד' להתקרב לדי' ותברך, כי בודאי יש עצה גם בשבילי איד' להתקרב לדי' ותברך אף-על-פי שהייתי טמא ובדרך רחוקה מדי' ותברך - אזי ד' ותברך מלא רחמים עליו וזוכה על-ידי זה לתכלית העליה, וזוכה על-ידי זה להוסיף פרושה בתורה. כי על-ידי שמבקשין ומחפשיין 'איה מקום כבודו', שעל-ידי זה זוכין לבחינת 'איה', שהוא תכלית העליה, כנ"ל, על-ידי זה זוכין אחר-כך להמשיך משם חדושי תורה, שהוא בחינת קבלת התורה שנגמשה משם, מבחינת 'איה', וכנ"ל, שזהו בחינת פרושת פסח שני שנתן דיקא על-ידי שאלת הטמאים 'למה נגרע?', שהוא בחינת שאלה ובקשה 'איה', איה מוצאין עצה להתקרב לכבודו ותברך שרחוק מאתנו מאד, שזהו בחינת 'איה מקום כבודו', שעל-ידי זה זוכין לתכלית העליה שממש מקבלין התורה, וכנ"ל" (רבי נתן מברסלב, ליקוטי הלכות, גבית חוב, ג)

"...או שהיו בדרך רחוקה, שפירשו תלמידי הבעש"ט הקדוש, הא דדרשו חז"ל (פסחים צג ע"ב) שעמד חוץ לאסקופת העזרה בעת פסח ראשון. הלא אילו היה מתקרב פסיעה אחת נוספת, היה יכול להקריב קרבן ד' במועדו. אלא שהיצר הרע מנעו מכך, החדיר בו פחד מלעבור את המפתן, לחש לו כי הדבר אינו מתאים לכוחותיו ולא יוכל עמוד בו- בשעה שאין המדובר בדברים שלמעלה מכוחותיו, אלא בפסיעה אחת קדימה, להיכנס אל פנים העזרה. עתה, בפסח שני, גם אלו נפקדו בתוך כלל ישראל, ושבבו לתוככי מחנה הקדושה. וזמן זה מעניק הזדמנות מחודשת לכל אחד להיכנס אל הקודש..." (כ"ק אדמו"ר מדזיקוב-ויזניץ שליט"א, שיחות קודש, אחרי-קדושים תשע"ה)

"בפסוק 'ונקדשתי בתוך בני ישראל אני ד' מקדשכם' (ויקרא כב, לב) דרשו חז"ל למסור הנפש על קדושת שמו ית'. כי במסירות-נפש נתגלה הקדושה שנמצא באיש ישראל. וזהו שכתוב 'אני ד' מקדשכם', כי הקב"ה נתן קדושה בכל נפש מישראל...ובכח מסירות-נפש נתגלה הקדושה בכח האדם, כמו שכתוב 'ונקדשתי'. וכן הוא המידה - כי הקב"ה נתן חלק קדושה לבני ישראל, והמה צריכים להרחיב זאת הנקודה ואז זוכין להשפעה חדשה בכח התעוררות שלהם. וכן הוא הענין בימי הספירה, כי בפסח יורד קדושה בקלל, ואח"כ, בימים אלו, כתיב 'וספרתם לכם' 'לעצמכם', הוא כח האדם, ואח"כ בשבועות מתחברין שני הכוחות. וזה רמז תנופת שתי הלחם..."

(שפת אמת, אמור, תרנ"ב)